

ΜΠΙΣΚΟΤΑ ΚΑΙ ΓΑΛΛΑ
Της Ευαγγελίας Καραλή

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΧΡΗΣΤΟΣ
- B) ΙΩΑΝΝΗΣ
- Γ) ΔΗΜΗΤΡΗΣ
- Δ) ΜΑΡΙΑ

Ημέρα 1, μεσημέρι. Ένα παιδί κάθεται μόνο του σε ένα παγκάκι κλοτσώντας χαλίκια στον δρόμο. Ένα άλλο το πλησιάζει και κάθεται δίπλα του.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Γεια, τι κάνεις;

(Μοιάζει σίγουρος και αποφασιστικός. Είναι ψηλός, γεροδεμένος και προφανώς μεγαλύτερος.)

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Γεια σου...

(Είναι ντροπαλός αλλά κυρίως περίεργος. Κοιτάνε ο ένας τον άλλον και ξεκινάει η συζήτηση...)

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Γιατί κάθεται μόνος σου;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Δεν έχω φίλους. Φοβάμαι να μιλήσω στα άλλα παιδιά. Κι εσύ θα έπρεπε να φοβάσαι.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν φοβάμαι πάντως. Μην αφήνεις τους φόβους σου να έχουν τον έλεγχο. Εσύ ελέγχεις τους φόβους σου, όχι το αντίστροφο.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Γιατί έχεις σκούρο δέρμα, ενώ εγώ έχω άσπρο; Γιατί είσαι πιο ψηλός από εμένα;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Εμένα οι γονείς μου έχουν σκούρο δέρμα, οπότε έχω και εγώ. Το ίδιο ισχύει και για σένα. Όσο για το ύψος, απλά είμαι μεγαλύτερος.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Ξέρεις τι μου θυμίζεις; Τα μπισκότα που τρώω, είναι γλυκά, μεγάλα και καφέ σαν εσένα.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Ξέρεις τι μου θυμίζεις; Είσαι άσπρος σαν το γάλα και δεν υπάρχει καλύτερος συνδυασμός από τα μπισκότα και το γάλα. Για αυτό κάθε μέρα μετά το σχολείο σου, θα έρχεσαι εδώ για να μου λες πως πέρασες, εντάξει;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Εντάξει, αλλά μη με ξεχάσεις.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν θα έχανα την συνάντησή μας για τίποτα στον κόσμο.

Ο Ιωάννης φεύγει τρέχοντας προς το σπίτι του. Ο Χρήστος, αφού τον βλέπει να μπαίνει μέσα με μία γυναίκα – που λογικά είναι η μητέρα του – κατευθύνεται προς το δικό του. Τα δύο παιδιά φεύγουν από την σκηνή.

Ημέρα 2, μεσημέρι. Τα δύο παιδιά συναντιούνται πάλι στο ίδιο παγκάκι. Ο Χρήστος είναι ήδη εκεί ενώ ο Ιωάννης τρέχει κοντά του μόλις τον βλέπει. Κάθεται δίπλα του. Και κοιτάνε ο ένας τον άλλον.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Γεια σου και πάλι.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Γεια.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Πώς πήγε το σχολείο; Μίλησες σε κάποιο παιδί;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Όχι, δεν μίλησα. **(Κοιτάζει αλλού ντροπιασμένος.)**

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν πειράζει. Έτσι κι αλλιώς μιλάς ήδη σε κάποιον φίλο σου.

Ο Ιωάννης τον κοιτάει και βλέπει τον Χρήστο να του χαμογελάει.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Οπότε είναι σίγουρο; Είμαστε φίλοι;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Φυσικά! Τα μπισκότα και το γάλα δεν χωρίζονται, γιατί δεν μπορεί το ένα να υπάρχει χωρίς το άλλο.

Ο Χρήστος δεν σταματάει να χαμογελάει ενώ τον κοιτάζει. Ο Ιωάννης είναι πιο ντροπαλός αλλά του ανταποδίδει το χαμόγελο με ένα άλλο, πιο μικρό, πιο παιδικό, πιο αγνό.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Σε ποια τάξη είσαι; Στο Δημοτικό δεν σε βρήκα και έψαξα όλες τις τάξεις.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Είμαι σε άλλο σχολείο, στο γυμνάσιο. Σε ποια τάξη πας;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Στην Τρίτη.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Είσαι πολύ μεγάλο παιδί, δηλαδή;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Ναι!!!

Ο Χρήστος γελάει δυνατά με την έκφραση του Ιωάννη. Μοιάζει σαν να προσπαθεί να κάνει επίδειξη δύναμης. Γελάει και ο Ιωάννης. Ο Χρήστος κοιτάει το ρολόι στο χέρι του.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Ωρα να γυρίσεις σπίτι μεγάλο παιδί. Οι γονείς σου θα ανησυχήσουν άμα αργήσεις και άλλο.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Εντάξει, θα ξαναέρθω αύριο!

Ο Ιωάννης τρέχει προς το σπίτι του, φάνηκε λίγο στεναχωρημένος όταν χρειάστηκε να τον αφήσει. Ο Χρήστος περιμένει τον Ιωάννη να μπει πάλι στο σπίτι του. Μετά κατευθύνεται προς το δικό του. Τα δύο παιδιά κατεβαίνουν από την σκηνή.

Ημέρα 3, μεσημέρι. Ο Χρήστος κάθεται στο παγκάκι. Εμφανίζεται τρέχοντας ο Ιωάννης. Κάθεται στο παγκάκι και κοιτάνε ο ένας τον άλλον.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Γεια σου!

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Γεια...

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Πώς τα πέρασες στο σχολείο; Μίλησες σε κάποιο παιδί;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Όχι. Μπορώ να σου πω κάτι; **(Ο Ιωάννης δείχνει ανήσυχος.)**

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν χρειάζεσαι άδεια για να μου μιλήσεις. Εγώ θα σε ακούσω ό,τι και αν γίνει.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Τα περισσότερα παιδιά στην τάξη μου, είναι σαν εσένα, σκούρα στο δέρμα όπως τα μπισκότα. Δεν θέλω να τους μιλήσω. Δεν θέλω να προδώσω εσένα. Εσύ είσαι το αγαπημένο μου σκούρο παιδί, ο καλύτερος μου φίλος.

Ο Χρήστος τον κοιτάει και είναι έτοιμος να συγκινηθεί.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Όπως ξέρεις, υπάρχουν πάρα πολλά διαφορετικά μπισκότα και πάρα πολλά διαφορετικά κουτιά γάλακτος. Όλοι έχουμε κάποιο που αγαπάμε περισσότερο, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα πάρουμε κάποια άλλο μπισκότο ή κουτί γάλακτος. Μπορεί να σου αρέσει αυτό που θα δοκιμάσεις και να το ξαναπάρεις. Παρόλο αυτά, το αγαπημένο σου θα είναι πάντα το αγαπημένο σου.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Εσύ είσαι σίγουρα το αγαπημένο μου μπισκότο.

Τα μικρά μάτια του Ιωάννη έλαμπαν ενώ τον κοιτούσε. Ο Χρήστος τον κοιτούσε και έλιωνε σαν κερι στον ήλιο.

ΧΡΗΣΤΟΣ :

Για αύριο σου έχω μία αποστολή. Θα πας σε ένα παιδάκι – όποιο επιθυμείς εσύ- και θα του μιλήσεις, εντάξει;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Εντάξει.

Ο Ιωάννης φεύγει προς το σπίτι του. Μόλις μπει μέσα ο Χρήστος κατευθύνεται προς το δικό του. Τα δύο παιδιά κατεβαίνουν από την σκηνή.

Ημέρα 4 , μεσημέρι. Τα δύο παιδιά ξανασυναντιούνται στο ίδιο παγκάκι. Ο Ιωάννης δείχνει ενθουσιασμένος, ο Χρήστος χαμογελάει μόλις τον εντοπίζει.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Δεν θα πιστέψεις τι έγινε! Μίλησα στο παιδί. Τον λένε Αχμέτ.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Μπράβο μεγάλο παιδί, κατάφερες να φέρεις εις πέρας την αποστολή σου. Για αυτό σου πήρα κάτι.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Τι μου πήρες;

Ο Χρήστος βγάζει ένα κουτί με μπισκότα και του το δίνει. Ο Ιωάννης έχει ένα χαμόγελο ως τα αυτιά.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Πω πω! Σε ευχαριστώ πολύ!

Ο Ιωάννης τον παίρνει αγκαλιά. Ο Χρήστος διστάζει, αλλά μετά τον σφίγγει πολύ δυνατά. Αφήνουν ο ένας τον άλλον μετά από λίγα δευτερόλεπτα.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Χαίρομαι που σου αρέσει.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Τι έχει το μάτι σου;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Τίποτα έπεσα κάτω και χτύπησα...

Ο Χρήστος κοιτάει αλλού, νιώθει άβολα.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Πονάει πολύ; Μπορώ να ζητήσω από την μαμά μου λίγο πάγο.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν χρειάζεται, είμαι καλά.

Ο Χρήστος κοιτάει τον Ιωάννη. Ο Ιωάννης κοιτάει την τσάντα του Χρήστου. Είναι πιο μεγάλη από την δική του.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Γιατί η τσάντα σου είναι τόσο μεγάλη;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Έχει πολλά βιβλία μέσα. Εκτός από το σχολείο, πάω και φροντιστήριο.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Τι είναι αυτό;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Είναι σαν το σχολείο, κάνεις τα ίδια μαθήματα, απλά με λιγότερα παιδιά και χρειάζεται να πληρώνεις.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Αφού αυτά που κάνεις στο φροντιστήριο τα κάνεις και στο σχολείο, γιατί πηγαίνεις;

Ο Χρήστος νιώθει άβολα, κοιτάει προς άλλη μεριά.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Στο σχολείο...οι δάσκαλοι...οι συμμαθητές μου...δεν μου συμπεριφέρονται όπως εσύ.

Ο Ιωάννης δείχνει μπερδεμένος και λίγο προβληματισμένος.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Μα...γιατί;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν αρέσουν σε όλους τα μπισκότα.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Εγώ πάντως αγαπάω τα μπισκότα, αγαπάω εσένα. Και σε αγαπάω τόσο πολύ που φτάνει για να καλύψει όλους τους ανθρώπους που δεν τα αγαπάνε.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Και εγώ αγαπάω πολύ εσένα.

Αγκαλιάζονται ξανά πριν αποχαιρετιστούν. Ο Ιωάννης μπαίνει μέσα στο σπίτι του. Ο Χρήστος δεν μπορεί να συγκρατήσει άλλο τα δάκρυα του.

Ημέρα 5, μεσημέρι. Ο Ιωάννης τρέχει γεμάτος χαρά προς το παγκάκι του. Σταματάει απότομα. Βλέπει ένα άσπρο παιδί να σπρώχνει τον Χρήστο. Στέκεται λίγο πιο πίσω, δεν αντιλαμβάνονται καν την παρουσία του.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Τι θέλεις, Δημήτρη;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Θέλω να μην ξαναπατήσεις το πόδι σου στο φροντιστήριο μου.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν είναι δικό σου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Είναι του πατέρα μου όμως και δεν σου επιτρέπω να ξαναέρθεις τιποτένιε.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν μπορείς να καταπατήσεις τα δικαιώματά μου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Ω αλήθεια;

Ο Δημήτρης χτυπάει με δύναμη στο στομάχι τον Χρήστο (δεν χρειάζεται τα δύο παιδιά στην σκηνή να χτυπήσουν ο ένας τον άλλον, απλά να φαίνεται σαν να έγινε).

Ο Χρήστος πέφτει κάτω από τον πόνο. Ο Ιωάννης κοιτάζει έντρομος.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Εσύ και όλο σου το έθνος δεν έχετε δικαιώματα. Αντιθέτως, εγώ ως ελεύθερος πολίτης, έχω, μαύρε.

Ο Δημήτρης γελάει χαιρέκακα και φεύγει. Ο Ιωάννης τρέχει ανήσυχος προς το μέρος του φίλου του και σκύβει κοντά του. Ο Χρήστος προσπαθεί να σηκωθεί.

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Πόση ώρα είσαι εδώ;

ΙΩΑΝΝΗΣ:
Αρκετή.

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Είμαι καλά.

Ο Χρήστος κάθεσαι στο παγκάκι. Ο Ιωάννης κάθεσαι δίπλα του.

ΙΩΑΝΝΗΣ:
Πονάς;

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Όχι είμαι καλά.

ΙΩΑΝΝΗΣ:
Θέλω να ξέρεις πως είναι χαζός. Σε όλους αρέσουν τα μπισκότα.

Ο Χρήστος τον χαϊδεύει απαλά στο κεφάλι του.

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Πρέπει να φύγεις τώρα. Πέρασε η ώρα.

ΙΩΑΝΝΗΣ:
Όχι. Θέλω να μείνω μαζί σου.

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Πίστεψε με και εγώ θέλω να μείνεις μαζί μου. Όσο τίποτα στον κόσμο. Είσαι ο πιο αγαπημένος μου φίλος. Θέλω να μου πεις για τους φίλους σου, για τους δασκάλους σου, για τις ζωγραφιές σου, για τα μαθήματά σου. Πέρασε όμως η ώρα και οι γονείς σου θα ανησυχούν. Θα τα πούμε αύριο, στο υπόσχομαι.

ΙΩΑΝΝΗΣ:
Καλά, αφού το λες εσύ.

Αγκαλιάζονται πολύ σφιχτά. Ο Χρήστος του δίνει ένα απαλό φιλί στο μάγουλο και τον χαιρετάει. Ο Ιωάννης μπαίνει μέσα στο σπίτι του. Ο Χρήστος μόλις τον δει, κατευθύνεται προς το σπίτι του. Τα δύο παιδιά φεύγουν από την σκηνή.

Ημέρα 6, μεσημέρι. Τα δύο παιδιά συναντιούνται πάλι στο ίδιο παγκάκι, κάθονται και κοιτάνε ο ένας τον άλλον.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Γεια σου.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Γεια, πώς είσαι;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Τώρα που σου μιλάω νιώθω πανευτυχής.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Είσαι σίγουρος;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν έχω υπάρξει πιο σίγουρος.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Άκου. Θυμάσαι το παιδί στο οποίο μίλησα; Τελευταία δείχνει πιο εξαντλημένος, πιο αδυνατισμένος, δεν έχει κολατσιό και ζητάει από εμένα.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Και εσύ πως νιώθεις για αυτό;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν μου μιλάει για αυτό που τον απασχολεί. Μπορώ να φέρνω δύο μήλα ώστε να χορταίνουμε και οι δύο μας. Αρκεί πρώτα να μου μιλήσει.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Η εμπιστοσύνη δεν δίνεται, δεν είναι χαρακτηριστικό ενός ανθρώπου, η εμπιστοσύνη κερδίζεται. Δεν γίνεται να σε εμπιστευτεί κάποιος αυτόματα. Θέλει χρόνο, ειδικά όταν κάποιος κατακλύζεται από φόβο.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Εμείς ελέγχουμε τους φόβους μας, όχι το αντίστροφο.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν είναι εύκολο ούτε απλό. Σκέψου πόσο πολύ φοβόσουν να μιλήσεις σε κάποιο παιδί. Δεν έγινε αυτόματα, δεν είμαστε μηχανές, τίποτα δεν γίνεται με το πάτημα ενός κουμπιού.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Εντάξει. Αύριο θα φέρω δύο μήλα και θα του δώσω το ένα.

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Έτσι μπράβο.

Ο Χρήστος χαμογελάει και τον κοιτάει υπερήφανος, όπως ένας πατέρας κοιτάει το παιδί του.

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Ωρα να φύγεις

Αγκαλιάζονται σφιχτά. Ο Χρήστος περιμένει τον Ιωάννη να μπει πάλι στο σπίτι του. Μετά κατευθύνεται προς το δικό του. Τα δύο παιδιά κατεβαίνουν από την σκηνή.

Ημέρα 7. Τα δύο παιδιά ανεβαίνουν στην σκηνή και κάθονται στο ίδιο σημείο. Κοιτάνε ο ένας τον άλλον και ξεκινάει η συζήτηση...

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Γεια, τι κάνεις;

ΙΩΑΝΝΗΣ:
Καλά εσύ; Πονάς;

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Στο είπα και στο ξαναλέω, κάθε φορά που σε αντικρίζω είμαι ευτυχής.

ΙΩΑΝΝΗΣ:
Και εγώ νιώθω ενθουσιασμένος όταν μιλάμε.

Τα δύο παιδιά χαμογελάνε ο ένας στον άλλο. Το χαμόγελο του Χρήστου σβήνει απότομα.

ΙΩΑΝΝΗΣ:
Χαμογελάς αλλά δεν είσαι καλά. Μοιάζεις με τον μπαμπά μου όταν ξεχνάει να παίρνει τσιγάρα από το περίπτερο.

ΧΡΗΣΤΟΣ:
Ανήσυχος; Αυτό εννοείς;

ΙΩΑΝΝΗΣ:
Ναι ανήσυχος.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Έχω λίγο άγχος η αλήθεια είναι.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Μα...γιατί;

Ο Χρήστος διστάζει λίγο, ο Ιωάννης όμως τον κοιτάει με ένα τόσο επίμονο βλέμμα που είναι σχεδόν αδύνατον να αρνηθείς.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Οι δάσκαλοι μου είναι άδικοι. Η πλειονότητα της τάξης μου αποτελείται από παιδιά που μοιάζουν με το γάλα. Εμένα μου φέρονται σαν να μην ανήκω, με αποκλείουν από δραστηριότητες στις οποίες συμμετέχει η υπόλοιπη τάξη και με αγνοούν όταν σηκώνω το χέρι μου.

Ο Χρήστος κοιτάει μπροστά, όχι κάπου συγκεκριμένα. Ο Ιωάννης κοιτάει τον Χρήστο και συγκεντρώνει τις σκέψεις του.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Υπάρχουν άνθρωποι που απεχθάνονται τα μπισκότα, αηδιάζουν με την μυρωδιά και με τη γεύση τους. Όμως, δεν πρέπει να κάνουμε τους ανθρώπους να νιώθουν μόνοι τους.

Ο Χρήστος κοιτάει τον Ιωάννη

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Οι άνθρωποι έχουν δικαιώματα, πόσο μάλλον τα παιδιά. Εγώ, ο Δημήτρης, εσύ είμαστε διαφορετικοί άνθρωποι. Η καταγωγή μας, το χρώμα του δέρματός μας, τα μαλλιά μας, είναι πράγματα που καθορίζουν το κάθε παιδί. Γιατί όμως αρνούμαστε και φοβούμαστε τα μπισκότα ή το γάλα; Τα μπισκότα έχουν υπέροχη γεύση, είναι τραγανιστά και τα μοιραζόμαστε με τους φίλους μας. Το γάλα βοηθάει τα κόκαλα μας να αναπτύσσονται, τα κάνει πιο γερά. Γιατί όμως να μην τα συνδυάζουμε; Δεν γίνεται γάλα χωρίς μπισκότα και μπισκότα χωρίς γάλα. Για αυτό όλα τα παιδιά είναι ίσα.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Κανένας δεν μου το εξήγησε ποτέ έτσι.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Δεν χρειάζονται δύσκολες λέξεις για σημαντικά πράγματα. Κάποιες φορές μία απλή πρόταση είναι ικανή να αλλάξει το σκεπτικό κάποιου, κάποιες άλλες ένα θεατρικό έργο.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Και κάποιες άλλες ένας φίλος.

Ο Χρήστος είναι συγκινημένος, το ίδιο και ο Ιωάννης. Αγκαλιάζονται πολύ σφιχτά.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Ωρα να φύγεις.

Τα δύο παιδιά αγκαλιάζονται ξανά και αποχαιρετίζονται. Ο Χρήστος περιμένει τον Ιωάννη να μπει πάλι στο σπίτι του. Μετά κατευθύνεται προς το δικό του. Τα δύο παιδιά κατεβαίνουν από την σκηνή.

Ημέρα 8, μεσημέρι. Τα δύο παιδιά ανεβαίνουν στην σκηνή και κάθονται στο παγκάκι. Κοιτάνε ο ένας τον άλλον και ξεκινάει η συζήτηση.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Γεια σου και πάλι.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Γεια σου.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Τι έγινε;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Μετακομίζω.

Ο Ιωάννης ξεκινάει να κλαίει.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Γιατί κλαις;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Γιατί δεν θέλω να είμαι μακριά σου.

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Θα είμαι πάντα δίπλα σου. Να μην ξεχάσεις ό,τι είπαμε και εγώ θα σε συντροφεύω σε κάθε σου βήμα.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Με θεωρείς φίλο σου;

ΧΡΗΣΤΟΣ:

Είσαι ο καλύτερος μου φίλος. Μην ξεχνάς να τρως μπισκότα μαζί με γάλα.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Δεν θα το ξεχάσω, το υπόσχομαι.

Τα δύο παιδιά αγκαλιάζονται σφιχτά. Τόσο σφιχτά όσο δεν είχαν αγκαλιαστεί ποτέ. Ο Χρήστος περιμένει τον Ιωάννη να μπει πάλι στο σπίτι του. Μετά κατευθύνεται προς το δικό του. Τα δύο παιδιά κατεβαίνουν από την σκηνή.

Ημέρα 9, 20 χρόνια αργότερα, πρωί, διάδρομος πανεπιστημίου. Ένα αγόρι και ένα κορίτσι περπατάνε δίπλα-δίπλα.

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Γεια σου Μαρία, τι κάνεις;

ΜΑΡΙΑ:

Πας καλά; Γιατί μιλούσες σε εκείνον τον-τον μαύρο;

ΙΩΑΝΝΗΣ:

Κάποιος μου είχε πει πως τα μπισκότα ταιριάζουν με το γάλα και το γάλα με τα μπισκότα...

Τα δύο παιδιά κατεβαίνουν από την σκηνή.

ΤΕΛΟΣ